

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Της ΒΑΝΝΑ ΠΙΤΣΙΝΙ

Ο ΓΥΡΙΣΜΟΣ

Ο καλοκαιρινό έκεινο άπομωσήμερο, ή άπρόσφατα ήταν άποικινική και ήξεροία τρομερή βασιλεία σ' όλη την γύρω έξοχή, τά δέντρα της οποίας ύψωναν μ' άσπελιού τά κλαδιά τους προς τών ουρών σάν νά τόν έκλιπαρούσαν να τους στείλη μερικέσ σταγόνες νερού...

Κάτω σιγαμή, άκούσθηκε άπό μακριά, ή σειρήνα ένός αυτοκινήτου, και έπειτα άπο μερικά λεπτά τó αυτοκίνητο πέρασε όλοταχώς, σηκώνοντας ένα σύννεφο σκόνης. Με τό άκουσμα της σειρήνης ένας μεγάλος, ώραιος σκύλλος πετάθηκε άπό μία χυμιά μάνδρα και άρχισε νά γαυγίζει, σάν νά ήθελε νά διαμαρτυρηθή έναντίον της τερατίας έκείνης...

μηχανής, που άφανα πίσω της καπνό, σκόνη και ζέστη. Σχεδόν συγχρόνως μέσ' άπ' την μάνδρα άκούσθηκε ένα σφύσημα μ' ύστερα μιά θροσερή φωνή που έκανε τόν σκύλλο νά διακόψη τó γαυγισμά του.

— Ντίκ, Ντίκ! — Σέ λίγο δέ άπ' όπου εχε βγη ό σκύλλος πρόβαλε μιά κοπέλλα. Ό Ντίκ έτρεξε κοντά της μέ χαρά και άρχισε νά κηδάη επάνω της.

— Ήσυχα, Ντίκ! Ήσυχα. Ξαπλώσου εδώ, τού φώναξε έκείνη άπτακτικά μέ την θροσερή φωνή της.

Και λέγοντας αυτά, έγειρε και ξεπλώθηκε στο χαντάκι που βρισκόταν στην άκρη τού δρόμου και πού ήταν σχεδόν όλόκληρο γεμάτο άπό πικνή ψηλή χλόη και θάμνους. Ό σκύλλος έγειρε κι' έκείνος κοντά στα πόδια της, μασκορημένος μέσα στην χλόη.

Έμειναν έτσι πολλή ώρα ξεπλωμένοι, προστατευόμενοι άπ' τις καρτερές άκτινες τού ήλιου μέ την σκιά που έριχνε ή μάνδρα. Ή κοπέλλα φαίνονταν κατακουραμένη και εχε ήσχατακιφθή έντελώς στα άπαλά και θροσερά χάδια της χλόης. Ό Ντίκ νινιόταν κάθε τόσο, τά κομπήματα τών έντόμων τόν έκαναν νά τεντώνη τ' αυτιά του, νά διαστέλλη τó ρουθούνιο του και ν' άνοιξη τó στόμα του. Έπειτα κουνούσε την ουρά του γιά νά τά διώξη. Μετά την διαδικασία έκείνη κούταζε την κυρά του μέ τό δεικνα μάτια του και ξανάγειρε τó κεφάλι άνάμεσα στα σαουραμένα πόδια του, άρχίζοντας πάλι τó ρυθμικό φυσσηματό του.

Ή κυρά του ήταν μιά έσθη, ψηλή, λεπτή κ' εύκίνητη κοπέλλα που τά γαλανά μάτια της άποτέλλουν άντίθετο στο μαλαχρόνιο δέμα τού προσώπου της. Βλέποντας την την έκαινε κανείς γιά κρολή. Φορούσε ένα κάτασπρο κοστούμι σπώρ μέ πολύ μά πάρα πολύ κοντή φούστα, πράγμα που δειχνε ότι άσολοίετο ύπερβολικά μέ τό σπώρ κ' ήταν άφιερωμένη έντελώς στην ζση της έξοχής.

Τό πρόσπο της εχε μιά έκφραση άπαίρου μελαγχολίας και συγχρόνως άδημονίας, σχεδόν άγανάς. Φαίνονταν πώς άπ' τόν άτέλειστον έκεινον άσπρο δέμα που προχωρούσε σάν σερπαντίνα άνάμεσα στην πρασινάδα τών λειβαδιών, περίμενε νά φωνή άπό στιγμής, κεί που ήθελε νά τó βρωόταν και συγχρόνως τó έπισυμπούσε, κεί που ήθελε νά τó λβή χωρίς έκείνη νά φαίνεται. Γι' αυτό στον παραμικρό πρόπο χανόταν όσο μπορούσε βαθύτερα μέσα στην χλόη τού χαντακού.

Πέρα άπό την μάνδρα φαίνονταν ή σιλουέτα μιας έπαύσεως χαμένης σ' ένα πυκνό πάρκο άπό μαγιάλες. Άπό κεί που βρισκόταν ή νέα φαίνονταν ή χαρισμένη στέγη της έπαύσεως κ' ένας έπίσης χαρισμένος πυργότοπος γεμάτος άπό κούσους και διάφορα άλλα άναρχηρικά φυτά. Λίγο πώ πέρα άπό κεί που εχαν κηδήσει ό σκύλλος και ή νέα, ήταν ή μεγάλη γαυγαλιωτή πόρτα τού πάρκου. Και όπως, ή νέα εχε προτιμήσει νά κηδήση άπό την μάνδρα και νά μη βγη άπό την πόρτα. Εχε τόν λόγο της γ' αυτό.

Πέρασε ώρα πολλή χωρίς ή νέα νά κινήθη καθόλου άπό την θέση της. Ό σκύλλος βρισκόταν πάντα ξεπλωμένος δίπλα της, χάρηοντας κάθε τόσο μ' άπό ένα έντομο. Σ' όλο έκεινο τó διάστημα δέν άκούγονταν άπό πουθενά κανέναν θόρυβο. Μόνο τά τριζύκια χολούσαν τόν κόσμο μέ τά βραχιά τραγοίδια τους.

Έίλος, ένα αυτοκίνητο άκούσθηκε άπό μακριά. Μόλις άκουσε τόν κρόσο του ή νέα ξεπλώθηκε σάν έβλο μονοκόμητα και κούφθηκε έντελώς μέσ' στα χυμιάκλαδα τού χαντακού. Αντιθέτως ό Ντίκ κινήθηκε γιά νά πεταχθή επάνω, αλλά ή νέα τόν άρπασε άπ' τó περιλαίμιο και τόν κράτησε, άκίνητο ένω συγχρόνως μέ σιγανή ψιθυριστή φωνή τόν έίταε.

— Ήσυχα Ντίκ! Μή βγάλης τσουμουδιά. Τό αυτοκίνητο πέρασε όλοταχώς

άπό μπρός της, μέσα σ' ένα σύννεφο σκόνης, αλλά μόλις προσέπερα μ'ερικá μέτρα και γύρισε την καρπή τού δρόμου άκούσθηκε ό στρωγός ήχος τών φρένων κι' έπειτα ό κρότος τού μοτέρ χε λάφωσε άπότομο: και σέ λίγο έκαμε ν' άκούγεται. Εχε σταματήσει έκει κοντά.

Τότε ή νέα σηκώθηκε και κρατώντας πάντα μέ τó ένα χέρι τó περιλαίμιο τού σκύλλου και μέ τό άλλο τó μοτέρ του γιά νά τόν έμποδίση νά γαυγίση, προχώρησε προφυλακτικά προσέχοντας μέ τήν γίνη άνυληπητή. Όταν έφθασε στην καρπή τού δρόμου ξεπλώθηκε πάλι μέσα στο χαντάκι και κρούθηκε στα χυμιάκλαδα μέ τόν σκύλλο, κέντε μέτρα δόθα άπ' την είσοδο τού πάρκου, έξω άπό την οποία εχε σταθή τó αυτοκίνητο. Αυό άτομα, ένας άντρας και μία γυναίκα, εχαν καταβή άπ' αυτό και μιλούσαν μεταξύ τους νευρικά, μέ κορμικές φράσεις, και μέ κάποια άγανάτα τρυφασμένη στα πρόσποά τους, θροήο ό ένας άπάνεταν στον άλλο. Φορούσαν μεγάλα ταξειδωτικά γυαλιά και άν έκρινε κανείς άπό την σκόνη μέ την οποία ήταν καταφορτωμένοι, έπρεπε νά οχρόντουσαν άπό πολύ μακριά και νά εχαν διανώσει κολών δρόμο κ' άπό τις πυρωμένες άκτινες τού ήλιου και μέσ' στους στρωβίλλους της σκόνης.

Ό άνδρας ήταν ψηλόσωμος και ρωμαλέος και κάτω άπ' τά ταξειδωτικά του μαγονάγια έξαράζονταν τά άδρά χαρηντηριστικά τού προσώπου του. Ή σύντροφός του ήταν λεπτοκαμμένη και μέ προσημ άνάπτυξη, αλλά μπροστά του φαίνονταν σάν μικρό κροτάκι. Τού μιλούσε μέ ύφος ενστάς και τó σωμα της έδουετο όλόκληρο σάν άπό θανατή άγανάτα.

— Έντζο! τού έλαγε, σ' έξοχής τ' Έντζο! . . . Μή μ' άφίνης εδώ . . . Έντζο, ής φύγουμε πάλι. . . Ας έξακολουθήσουμε τόν δρόμο μας.

— Είνε άνάγκη, της έλαγε έκείνος μέ τόνο τρυφερό αλλά και σταθερό συγχρόνως. Είνα' άνάγκη νά γίνη αυτό, τó έξέρει καλά. . . Άλλως τε σ' τό θέλουμε. . . Δέν μπορεί τόρα νά γίνη άλλούως. Τι φοβάσαι. . . Πατέρα σου είνε. . . Θά τού μιλήσης, θά τού έξηγήσης. . . Άλλως τε θά τούχη μιληση, κ' ή άδελφή σου. . . και θά σέ συγχωρήση. . . Είνε ό μόνος τρόπος γιά νά βγοίμε άπ' τό άδιέξοδο. . . Δέν μπορούμε νά ζούμε αιώνας έτσι.

Έν τώ μεταξύ ή μηχανή τού αυτοκινήτου έργοζόταν πάντα γυλλίζοντας ύπόκορα.

Ό Ντίκ, που ως τότε εχε μείνει ήσυχος, δέν μπόρεσε νά ρατηθή περισσότερο και τó έφυγε ένα γαυγισμα. Ό άνδρας έστράφηκε άπότομα, κούταζε έρρευνητικά γύρω του αλλά δέν μπόρεσε νά λβή τίποτε. Μολαταύτα, τó πρόσπο του πήρε μιά έκφραση άποαρσιστική της και γήγορα-γήγορα, λίγο άπ' τόν δρόμο έπέρασε τó αυτοκίνητο.

— Έντζο, μή . . . μη φεύγης, Έντζο, πάρε με μαζί σου. . . Αδριο . . . αδριο θά γυρίσω . . . έλπίζω νά σάς βρω σαρ φιλιωμένους.

Ή γυναίκα έκείνη ήταν άδελφή της νέας μέ τόν σκύλλο, και λίγους μήνες πριν, εχε άλληλοπαθή μέ έναν νέο που δέν την ήθελε ό πατέρας της και γ' αυτό την εχε καταραστή και την εχε άποκηρύξει.

Έτρεξε έπίσσω στον σύντροφό της γιά νά τόν προλάβη. Άλλά έκείνος, ταχός σάν άστραφή, έλασε τά φρένα, δυνάμους την καύσιμο ύλη και τó αυτοκίνητο έκίνησε άπότομα κι' έφυγε σάν βολίδα. Ή νέα άπλωσε άπελπισμένη τά χέρια προς τών φυσσημα, έμεινε λίγο στην στάση έκείνη κ' έπειτα σοκαώθηκε και γής, στην άκρη τού δρόμου.

Τότε ή άλλη βγήκε άπ' την κρούτη της και προχώρησε προς τó μέρος της, άφίνοντας έλευθερο τόν σκύλλο που ώρησε άκράτητη προς την ξεπλωμένη γυναίκα, και κουνώντας σπασμοδικά την ουρά του, άρχισε νά της γλήφιζε πότε τά πόδια και πότε τά χέρια. Όταν έφθασε κοντά ή άλλη, γονάτισε, άπλωσε τά χέρια της στις πλάτες της ξεπλωμένης και άρχισε νά την καλή μέ τά γλυκύτερα έπίθετα.

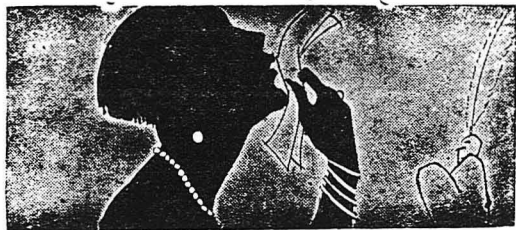
— Άδελφούλα, άδελφίτσα μου, έγώ είμαι, ή Κική, ή Κική σου . . . κούταξέ με, άδελφούλα μου, άνοιξε τά μάτια σου, άκούσε με, νά έγώ είμαι, μέ βλέπεις; Τόσος μέρος σέ παρεμένο. Ήξερα πώς θά γυρίσεις. Έλα, μίη κλας. Θά σου πώ κεί. . . Άκου, σέ συγχώρησε. . . σέ συγχώρησε ό μαμακός. . . Πάει παιά. Περσασμένα. . . ξεχασμένα.

Ή ξεπλωμένη άνοιξε τά μάτια της, άνασήκωσε τó κορμί της και κούταξε την μικρή άδωδα άδελφή της. Σπασμοδικά

Τό αυτοκίνητο πέρασε όλοταχώς

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Η ΜΟΝΑΧΟΚΟΡΗ

Γιὰ πές μου, κόρη μ' ὄμορφη, γιατί ἔχεις τόσες χάρες ;
μὲ τί σὲ τρέφει ἢ μάννα σου και τί καλά σοῦ δίνει ;
Μὴ σὲ ταίξη ζάχαρη γιὰ νάχης τὴ γλυκάδα ;
μὴ σὲ ποτίξη γάλατα κ' ἀσπίρτης σάν τὸ γάλα ;
Μὴ σὲ κερνά ροδόνηρο κ' ἀνθίζεις σάν τὰ ρόδα ;
— μὴ σὸυχη σταῖωμα πούπουλο γιὰ νὰ γλυκοκοιμάσαι ;
Και μόσχο στὰ προσκέφαλα γιὰ νὰ μοσχομυρίζεις ;
Μένα ἢ καλὴ μανούλα μου κ' ἢ ἀκριβὴ μου μάννα
δὲν μὲ ταίξει ζάχαρη, δὲν, μὲ ποτίξει γάλα
δὲν μὲ κερνά ροδόνηρο γιὰ νὰ πολυμορφοφάινω,
δὲν μοῦχει σταῖωμα πούπουλο, προσκέφαλα μὲ μόσχο
μένα ἢ καλὴ μανούλα μου μὲ χάριμα κ' ἀνατρέφει
μὲ τὴ γλυκὰ της τὰ φιλιὰ μου δίνει τὴ γλυκάδα
μὲ τὴν καλὴ της τὴν εὐχὴ μουρίζω σάν τὸ μόσχο,
μὲ τὴν ἀγάπη τρέφειαι κ' ἀνθίζω κ' ὄμορφαίνομαι...
Γιατ' εἶμαι κόρη μοναχὴ καὶ κόρη χαϊδεμένη. Γ. Δρασίνης

ΕΡΩΤΩΝ ΘΑΝΑΤΟΙ

Τὰ περασμένα μάτια ζητάω ν' ἀναστήσω,
νὰ ξαναζήσω τις στιγμὲς πού ἐπέρασες κοντά μου,
γὰ θρηνηθῶ τὰ όνειράτα πού ἐκάνεμα τὰ βράδια
δταν γαλήνη ἐγέμμε κ' ἠσυχίως ἢ κἀμαρὰ μου.
Τὰ γράμματά σου μάτια διαβάθω ἀγὰ τις ὄρες
πού ἢ σκέψη μας πλανιέται ἔδω κ' ἔκει στὰ περασμένα
ὄπως κανεὶς σ' ἓνα βουβὸ γυρναε κοιμητῆρι
διαβάζοντας ὀνόματα σὲ τάπους σκαλισμένα.
Τοῦ ἔρωτά μας τὸ Βασιὸ μὴν γκρεμίσαν τὰ χρόνια
κ' ἔσῃ πού σὲ στήθηκες γιὰ μὲ ἢ Πολυγαπημένη
στὴ μνήμη μου εἶσαι μακρυνὴ, ψυχρὴ σάν πεθαμένη, —
σάν πεθαμένη ἄλλων καιρῶν, — μέσα σ' ὄργη μιά κρύπτει
πού κοιτάται μαρμάρην, μὲ χέρια σταυρωμένα...
Μὰ κάτι ἀπὸ τὸ εἶνε μου ἐπέθανε μὲ σένα.

ΜΟΝΑΞΙΑ

Στὸ βράχο τὸν ἀπόξενον, ἔκει, στ' ἀκροθαλάσσι,
Συχνὰ, κἀποὺς ἐπίμονος μὲ φέρνει στοχασμὸς,
Σὰ νὰ πιστεῖω, πὸς μορεὶ νὰ πάμει, νὰ ἠσυχάσει,
Γιὰ μιὰ στιγμὴ, ὁ ἀκοίμητος πού λυώνει με καῦμός.
Κι' ἐνὸ τὰ πλοία μακρὰ μὲ πέρνον τὰχα σκλάβω,
Κι' οἱ γλάροι κ' ἀνασκώνουν στὰ μεγάλα τους πτερὰ,
Ὅμως ἐγὼ τῆς μοίρας μου δὲν προσπερῶ τὸν κῆρο,
Ποῦ τὸν κυκλώνουν τ' ἄγρια κ' ὀλάφριστα νερά.
Τὸ ἔξω δὲν ἀναζητῶ χαμένη ἐλπίδα ναῖω
Μῆτε γαλήνη θέλω ἐγὼ στὸ βράχου τὴν ἔρημιά,
Δίπλα στὸ κῆμα τ' ἀφριστὸ, τὸ σκοτεινὸ καὶ μαῦρο,
Μοῦ φτάνει ἐμὲ νὰ πνίγομαι σὲ μιὰ ἄλλη τρικυμιά.
Μ. Μαλζακώσης

τῆς ἔπιασε τὰ χέρια.
— Δὲν μὲ γελᾶς; τὴν ρώτησε μ' ἄγωνία. Δὲν μὲ γελᾶς;
— Ὅχι. Γιατὶ νὰ σὲ γελᾶσω;
Τότε σήκωσε τὰ χέρια κ' ἀγκάλιασε τὴν μικρὴ σφιχτὰ-σφιχτὰ,
μ' ἀπελπισία, σὺν κἀποὺς πού πνίγεται καὶ πλάνεται ἄπ' τὴν
μόνη σανίδα σωτηρίας.
Τὴν ἴδια στιγμὴ μέσα ἀπ' τὴν καγκλωλιτῆ εἰσοδοῦ τῆς ἐπαύλε-
σε φάνηκε ἢ σιλουέτα ἐνὸς ἀνθρώπου πού φαινόταν πῶς; μέσα
σὲ λίγους μῆνες εἶχε γερᾶσει καὶ πού τὸ πρόσωτό του εἶχε μιὰ
ἐκφραση ὑπερτάτης μοιάσεως.
Πρῶτος τὸν εἶδε ὁ Ντίκι καὶ ἐτρέξε πρὸς τὸ μέρος του γαυγί-
ζοντας χαρῶν. Ἡ Κικὴ γύρισε τὸν εἶδε κ' ἔκείνη και τοῦ φώ-
ναε.
— Μπαμπά, ἦρθε.
Δάκρυα φάνηκαν στὰ μάτια τοῦ ἀνδρὸς ἔκτεινου πού ἄπλωσε τὰ
χέρια του καὶ προχώρησε ἀγὰ-ἀγὰ πρὸς τὸ μέρος τὸν κορι-
τσιῶν.
Ἐκείνη τὴν στιγμὴ εἶχε ξεχάσει ὅλα ὅσα εἶχε ὑποφέρει...
Ἦταν εὐτυχῆς πού γύρισε τὸ «ἀσπὸ μοριετα» του καὶ χαρῆς;
νὰ προφέρει ὅτι λ' ἔξῃ, τὴν ἀγκάλιασε και τὴν κράτησε ἐστὶ τρυφερὰ
στὴν ἀγκαλιά του γὰ ὅρα κολλῆ. Βάννα Πιτσινί

ΕΝΑΣ ΤΡΙΣΧΑΡΙΤΟΜΕΝΟΣ ΚΛΗΡΙΚΟΣ
ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΑΙΔΕΣΙΜΩΤΑΤΟΥ ΠΙΡΕΛΙ

Τι εἶνε τὸ σούρουπο; — Ὁ ἀμαξᾶς και ὁ αἰδεσιμώτατος. Πῶς
αἰσθάνθηκε ὁ Πιρέλι τὸ πῆσιμα τοῦ σούρουπου. — Τὸ
καρταίει τοῦ ἀμαξᾶ. — Ὁ στρατιώτης τῆς φρουρᾶς. — Τὸ
μακρὸ καινεῦργιο ρᾶσο κλπ.

Συνεχίζουμε και σήμερα τὴ δημοσίευση τῶν ὡραίων ἀνεκδότων
τοῦ ἀφελοῦς Ἰταλοῦ ἱερομένου Πιρέλι, ὁ ὁποῖος ἔχει παραμείνει
ἱστορικὸς στὴν πατρίδα του γιὰ τίς χαριτολογίες του.

Ὁ αἰδεσιμώτατος Πιρέλι ἦταν πολὺ φιλομαθὴς ἄνθρωπος. Μιά
μέρα ἄκουσε τὸν φίλο του κόμητα Τοῖτι νὰ λέγη ὅτι μοποῦσε κανε-
νὴ ν' ἀρρωστήση ἀν ἔμενε ἔξω ἐκτεθειμένος ὅταν, κατὰ τὴν ὄρα
τοῦ ἔσπερινου, ἐπεφτε τὸ σούρουπο.

— Τι γάμει πάλι αὐτὸ τὸ σούρουπο πού πέφτει κατὰ τὸν ἔσπε-
ρινὸ; ἐσκέφθηκε ὁ αἰδεσιμώτατος. Πρέπει νὰ μάθω! . . .

Και ἔμεισε τὴν ἄλλη μέρα ἐξόρτησε τὸν ἀμαξᾶ του:

- Γκετάν, ἀγαπητέ μου φίλε, δὲν μοῦ λές, εἶδες ποτὲ σου νὰ
πέφτει τὸ σούρουπο;
— Πολλὲς φορές, αἰδεσιμώτατε.
— Και πού πέφτει;
— Μά, παντοῦ! ἀποκρίθηκε μὲ ἀπορία ὁ ἀμαξᾶς.
— Και πού μορεὶ νὰ τὸ δῇ κανεὶς καλύτερα;
— Χμ, Ἀπάντησε ὁ ἀμαξᾶς, στὴν ἀκρογαλιά ὠρισμένως θὰ
φαινεταὶ καλύτερα.

Ὁ Πιρέλι δὲ εἶπε πᾶν τίποτα, ἀλλὰ ὅταν ἐσήμανε ὁ ἔσπερινός,
ἀνέβηκε στὸ ἀμαξᾶ του καὶ διέταξε τὸν ἀμαξᾶ του νὰ τὸν πᾶη στὴν
ἀκρογαλιά. Ὁ αἰδεσιμώτατος; ἔμεινε ἔκει ἀπὸ τίς ἐπτά ἐπὶ τῆς
ἐνάσε τὸ βράδυ, μὲ τὸ κεφάλι ἔξω ἀπ' τὸ παραθύρου τὸ κλειστὸ
ἀμαξιοῦ του, δὲν εἶδε ὅπως τίποτε νὰ πέφτει και ἀπογοητευμένος
ἔβγινε σπιτί του. Τὴν ἄλλη μέρα ἔκανε πάλι τὸ ἴδιο μὰ χωρὶς
κανένα ἀποτέλεσμα. Ὁ Πιρέλι ὅμως γῆταν ἄνθρωπος ὑπομονητικὸς
και ξαναπῆγε και τὴν τρίτη μέρα, περριμένοντας νὰ πέση τέλος πάν-
ταν αὐτὸ τὸ εὐλογημένον σούρουπο.

Ὁ ἀμαξᾶς πού εἶχε ξεχάσει και τὸ σούρουπο και τὴν ἀπάντηση
πού εἶχε δώσει στὸ κύριό του, ἀπαφάσεως τέλος γὰ τὸν ρωτήση τί
περιέμενε στὴν ἀκρογαλιά κάθε βράδυ, ἀντι νὰ πᾶη νὰ περάση
κἀπου εὐχάριστα τὴν ὄρα του.

— Μά, περιμένω νὰ πέση τὸ σούρουπο, ἀγαπητέ μου! τοῦ ἀπο-
κρίθηκε ὁ αἰδεσιμώτατος.

— Μὰ δὲν τὸ εἶδατε, δὲν τὸ αἰσθάνθηκετε λοιπὸν ἀκόμα τὸ
σούρουπο; ρώτησε μὲ ἀπορία ὁ ἀμαξᾶς.

— Ἀ, τὸ αἰσθάνονταὶ κἀόλας τὸ σούρουπο; Μὰ ἐγὼ οὔτε τὸ
εἶδα, οὔτε τὸ αἰσθάνθηκα ἀκόμα, τέκνον μου! ἀπήντησε μὲ δλη
τὴν εὐαγγελικὴ του ἀγαθότητα ὁ Πιρέλι.

— Θέλετε λοιπὸν νὰ τὸ αἰσθανθῆτε;

— Αὐτὸ θὰ μοῦ ἦταν πολὺ εὐχάριστο, ἀγαπητέ μου Γκετάν!

— Βάλτε τότε μέσα τὸ κεφάλι σας και ἀπλώστε τὸ χερί σας
πρὸς τὰ ἔξω, αἰδεσιμώτατε.

Και ἐνὸ ὁ Πιρέλι ἀκούουθεσε τὴ συμβουλή τοῦ Γκετάν και ἀ-
πῆανε ὅσο μοποῦσε πὸς πολὺ τὸ χερί του πρὸς τὰ ἔξω, ὁ ἀμαξᾶς
ἄρπαξε τὸ καμτσίκι του και, ἀπὸ τὴ θέσι πού καθότανε κρατών-
τας τὰ χαλινάρια τῶν ἄλογων, τοῦ κατᾶφερε μιὰ γερὴ καμτσικιά
στὸ χερί. Ὁ αἰδεσιμώτατος ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ πόνου...

— Τὸ αἰσθάνθηκετε λοιπὸν τὸ σούρουπο, αἰδεσιμώτατε ;

— Ὡ, ναί ! ἀπήντησε ὁ Πιρέλι.

— Ἄν θέλατε, ξαναγυρίζουμε και αὐριο αἰδεσιμώτατε, γιὰ νὰ
τὸ αἰσθανθῆτε καλύτερα !

— Ὡ, ὄχι ! Ἐἴχαρσαστὸ, τέκνον μου, ἀπήντησε ὁ Πιρέλι. Αὐτὸ ἀρκεῖ!

Ὁ αἰδεσιμώτατος Πιρέλι εἶχε μιὰ ἐβροδία δαμένω τὸ χερί του.
— Ἀ, ἀγαπητέ μου κόμη, ἔλεγε ἀργότερα στὸν κόμητα Τοῖτι,
εἶμαι ἐξ ὀλοκλήρου σύμφωνος μὲ τὴ γνώμη σας. Ἄν, ἀντι νὰ μοῦ
πέση στὸ χερί, τὸ σούρουπο μοῦπφαισε στὸ κεφάλι, ὠρισμένως θ'
ἀναγκάζομυνα νὰ μείνω κολῶν καιρὸ στὸ κρεββάτι !..

Ὡστόσο, διηγούνται οἱ ἱταλοὶ, ὁ αἰδεσιμώτατος Πιρέλι βρῆκε
κἀποτε κ' ἓναν ἄνθρωπο πού μοποῦρε μ' ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ του. Ὁ
ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ἓνας στρατιώτης τῆς φρουρᾶς.

Ἐκείνης τῆς μέρας ὁ ἀρχιεπισκόπος τῆς περιοχῆς εἶχε
συγκάλεση ἓνα συμβούλιο ἐκκλησιαστικὸ και, ἐπειδὴ ἦθελε νὰ δω-
ση μεγαλεῖτερο χαρακτήρα ἐπισημοτήτος στὸ συμβούλιο αὐτὸ, βρέλα
ἓνα στρατιώτη στὴν πόρτα τῆς ἀρχιεπισκοπῆς και τοῦ παρηγγίλει
νὰ μὴν ἐπιτρέψη νὰ μοῦνεν ἓνας παρὰ μόνον ἔκτεινος πού θὰ φοροῦ-
σαν μικρὸ και καινεῦργιο ρᾶσο.

Ὁ αἰδεσιμώτατος ὅμως, εἶτε διότι δὲν ἔξερε τὴ διαταγή, εἶτε
διότι ἐνόμισε πὸς οἱ λειτουργοὶ τοῦ ὕψιστου δὲν ἔπρεπε νὰ δύνουν
σημασία ἀν τὸ ρᾶσο τους ἦταν παλιὸ και καινεῦργιο, ἐξέκρινε
σὲ μὲ τὸ καλὸ του, πού δὲν ἦταν καὶ ἀρνετὰ μακρὸ ρᾶσο.

— Αἰδεσιμώτατε, ἀπαγορεύεται! τοῦ λέγει ὁ στρατιώτης. Δὲν
ἔχετε μακρὸ και καινεῦργιο ρᾶσο!

— Και πὸς ἔξερες ὅτι δὲν ἔχω μακρὸ και καινεῦργιο ρᾶ-
σο; ἀπαντᾶ ὁ Πιρέλι. Ἐγὼ τέσσαρα ρᾶσα ἐγὼ πού μὲ βλέπετε,
στὸ σπιτί μου, και τὰ δυὸ μάλιστα εἶνε ὀλοκαίνουργα !

— Αἱ, τότε διαφέρει, αἰδεσιμώτατε. Περάστε μέσα! λέγει ὁ
στρατιώτης.

Και ὁ αἰδεσιμώτατος Πιρέλι ἐμπήκε ὅπως ἦταν και διηγῆθηκε
σὲ ὄλους τὸ πρᾶγμα. Ὅταν ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας ἐπαλοφορή-
θηκε τὸ νέο, ἐκάλεσε τὸν στρατιώτη, τὸν ἔκανε δεκανέα και τὸν
τοποθέτησε στὴ φρουρὰ τοῦ παλατιοῦ του! . . .

Ὁρισμένως τοῦ εἰπτε!